

Hatvan év hagyatéka

Szöveg: Constantinovits Milán

A november végi hideggel érkezett az Omega új lemeze, a *Testamentum*. A magyar rockzene lassan hat évtizede működő együttese szomorú időszakot él, távozott régi hangmérnökük, Nemes László, a billentyűs-zeneszerző Benkő László, és korábbi meghatározó basszusgitarosuk, Mihály Tamás is elhunyt. Ilyen kontextusban egészen más hallgatni a hosszú életutat összegző tizenyole dalt, amelyek között korábban megjelent és friss szerzemények is hallhatók, illetve egy kuriózumfelvétel is. A *200 évvel az utolsó háború után* eredeti, korábban cenzúrázott szövegével, *Hangyanép* (Szörnyű porszemek) címmel jelenhetett most meg.

A csapat motorja, a koncepció megálmodója, az énekes-producér Kóbor János úgy fogalmazott, hogy „totális rockzenére” törekedtek, s a Dream Theater hatását is megemlítette. Nos, bár progresszív metált tényleg ne várjon senki a lassan nyolevven körüli őstagoktól, az összehasonlítás azért nem nélkülöz minden alapot. Rendkívül komplex szerkezetű, sűrű, monumentális anyag született; befogadása időt és figyelmet kíván.

A több mint egyórás zenefolyam egészét áthatja az az emelkedettség, amely az Omega korábbi munkáin (*Szimfónia & Rapszódia*, *Oratórium*) is jelen volt. Lebegő vokálok, szimfonikus háttérbetétek és sűrűn szótt orgonaszónyeg ágyaz meg a magasra hangolt gitároknak és Kóbor megszokott, lágyabb énekének. Olyan, mintha a space rock korszakos Omegát hallgatnánk nagyzenekari kísérettel, mintha nem telt volna el negyven hosszú év a *Gammapolis* óta.

Ebbe a komplex anyagba egyformán belesimulnak a korábbi dalok újragon-

dolt változatai (*Huszedik századi város-lakó*, *Varázslatos, fehér kő*, *A holló*) és az utóbbi évek szerzeményei. Közös bennük a teatralitás, az oratóriumjelleg, és ez a szövegben is visszatükröződik, például a *Mennyben az angyal*, a *Gloria et honor Deo* vagy a *Halotti beszéd* esetében. A dalszövegeket Sülyi Péter és Trunkos András írta, könnyű témákat ezúttal sem nagyon találni. Alapmotívum az egyén magáramaradottsága és kicsinyége a történelem áramlásával, a modern társadalommal szemben, a kiüresedettség érzése. Ahogy az egyik új dalban fogalmaznak: „Jelszót festett a zászlókra a lángoló huszedik század

/ Évek égtek az arcodra, csak egy álarc maradt mára.” Nehéz kiemelni egy-egy momentumot, olyannyira egybefüggő az album, de talán a *Varázslatos, fehér kő* himnikus hangszerelése, az orgonaszólóval induló *Légy hű magadhoz!* és az *Álomszínház* szimfonikus zárata tekinthető csúcspontnak.

A *Testamentum* elvarázsol, felemel és a mélybe ránt, a külvilágot teljesen kikapcsolja. Ha valami homlokráncolásra készíthet, az csupán a keverés minősége. A dobok gépiesnek hatnak, az ének néhol alig-alig kivehető, kásás. Egy zenei legenda a tizenhetedik sorlemezén megérdemelte volna a tisztességes stúdiómunkát.

Bár az albumcím és az *Ideje a pontot kitenni* című dal is azt sugallja, hogy egy különösen gazdag életmű lezárásához érkeztünk, Kóbor új tervekről is nyilatkozott. Kérdés, van-e értelme tovább, hiszen így is kerek, így is egész az Omega-testamentum. ■

Omega: Testamentum. GrundRecords, 2020

